

От значение е, че в „началото на средновековния Рим“ налице са почти всички политически и граждански положения, характерни – според Скалигеровата история – за „античния Рим“. Информацията за средновековния Рим в Скалигеровата хронология е твърде оскъдна. Например ето какво пише за края на VI в. от н.е. Ф. Грегоровиус, авторът на фундаменталния труд [196]: „Събитията от следващите години са неизвестни, понеже ХРОНИКИТЕ ОТ ОНОВА ВРЕМЕ СА ОПРОСТЕНИ И НЕЯСНИ, КАКВОТО Е И САМОТО ВРЕМЕ, И СЪОБЩАВАТ ГЛАВНО ЗА БЕДСТВИЯ“ [196], т. 2, с. 21.

За събитията уж от средата на IX в. научаваме следното: „За този период на Рим историкът е принуден да се задоволи с анализите на франкските летописци, които предоставят твърде оскъдни сведения за живота на папите, за строежите на някои сгради и за пожертваните суми. Затова историкът не може да разкаже за гражданския живот на града от онова време“. [196], т. 3, с. 58.

И по нататък: „В папския архив са се пазили безброй църковни актове и регистри... Загубата на тези съкровища (или изкуственото им преместване „в древността“ – А. Ф.), изчезнали безследно през XII и XIII в., образува в НАШИТЕ СВЕДЕНИЯ ЗА ОНОВА ВРЕМЕ ГОЛЯМА И НЕИЗГЛАДИМА ПРАЗНИНА“ [196], т. 3, с. 121.

Всичко това, изглежда, означава, че по-голямата част от запазените документи за историята на средновековния Рим е едва от началото на XI в. от н.е. Или от по-късно.

Ф. Грегоровиус пише: „Ако разполагаме с всички тези регистри... няма съмнение, че и историята на град Рим от VII до X в. (тоест триста години – А. Ф.) щеше да се освети с друга, по-ярка светлина“ [196], т. 3, ком. 30.

По-нататък: „НЕ СЕ Е НАМЕРИЛ НИТО ЕДИН ЛЕТОПИСЕЦ, който да опише историята на града и забележителната му съдба от времето на Пипин и Карл. От Германия, Франция и дори от Южна Италия... наследихме много хроники; но РИМСКИТЕ МОНАСИ ДОТОЛКОВА НЕ СА ИЗПИТВАЛИ ИНТЕРЕС КЪМ ИСТОРИЯТА НА СВОЯ ГРАД, ЧЕ СЪБИТИЯТА, СЛУЧИЛИ СЕ В НЕГО ПРЕЗ ОНАЗИ ЕПОХА, ЗА НАС СА ПОКРИТИ С ПЪЛЕН МРАК“ [196], т. 3, с. 125–126.

Предполага се, че „през онази епоха папството усърдно е продължавало да води древната си хроника“ [196], т. 3, с. 125–126. Но това е само една ХИПОТЕЗА на Скалигеровата история.

Тази папска хроника, а по-точно – по-късната ѝ версия, която ни предлагат днес, както се разбра, далеч НЕ Е НЕПРЕКЪСНАТА. В НЕЯ ЗЕЯТ ОГРОМНИ ПРАЗНИНИ. След биографията на Николай I (живял уж през